

[Erlendsson.]

For det andet må jeg påtale, at det på side 3 aftrykte bilag ikke giver fuld oplysning om konsekvensen af de ønskede ændringer. Der er kun optrykt gældende lovs § 1, stk. 8, men ikke stk. 1, som er den mest interessante del af paragraffen, og som der i stk. 8 henvises til.

Nu er det sådan, at der netop i stk. 1 ved lovens revision i 1973 blev foretaget en meget betydningsfuld ændring. Fiske- og fangstrettigheder i grønlandske farvande havde jo før 1975 samtlige danske statsborgere, men dette blev i 1973 ændret til personer, der har bopæl i Grønland og har fast tilknytning til det grønlandske samfund, hvilket indeholder en ganske betydelig indskrænkning i fiske- og fangstrettighederne for syddanske fiskere, for ikke at sige en fuldstændig udelukkelse af disses muligheder for at drive fiskeri i den del af riget, som ligger inden for 12 sømil fra grønlandske basislinjer. Der var dog givet mulighed for dispensation indtil udgangen af 1977, og denne dato foreslås nu slettet.

Man kan naturligvis sige, at det drejer sig om en beskyttelse af en kystbefolknings særlige erhvervsinteresser, en særordning, der politisk blev påtvunget os ved vor indtræden i EF. Det var ikke noget, vi havde bedt om selv. På den jyske vestkyst oprettedes en eksklusiv zone mellem Hanstholm og Blåvands Huk forbeholdt kystbefolkningen, men der gøres intet for at hindre danske fiskere fra andre dele af riget i at optræde her, og der ville sikkert heller ikke blive gjort det over for de grønlandske fiskere, hvis det kunne tænkes, at det en dag bliver aktuelt for dem på grund af det svigtende torskefiskeri i Grønland at optræde her. Der ville sandsynligvis intet gøres for at afskære fiskere bosiddende i Grønland fra at udøve deres erhverv i andre danske fiskevande end de grønlandske.

Jeg kommer nu frem til § 1, nr. 2 i lovforslaget, nemlig ændringen af § 11, hvor der som følge af oprettelsen af et fælles EF-hav – der henvises til internationale aftaler – skal indrømmes fremmede statsborgere rettigheder i havet omkring Grønland. Her vil jeg spørge ministeren: er danske statsborgere, som ikke har fast tilknytning til det grønlandske samfund og med bopæl i Grønland, at forstå som »fremmede statsborgere«? Hvis dette ikke er tilfældet, falder de altså fortsat ind under dispensationsparagraffen i lovens § 1, stk. 8. Det betyder, at der nu også efter den 31. december

1977 af fiskeriministeren skal gives dispensation til danske fiskere, for at de kan fiske under Grønland, og nu ikke bare inden for en 12 sømils zone, men samtidig 70–90 sømil fra land på de rejebanker, hvor grønlandske fiskere sjældent eller aldrig viser sig, men hvor i særlig grad bornholmske fiskere har drevet fangst næsten året rundt, og hvor andre EF-fiskere nu vil få særrettigheder til at drive fiskeri.

Jeg synes, at der efterhånden er ved at opstå meget uklare, jeg skulle måske sige statsretlige forhold inden for det danske rige. I den iver, skiftende regeringer har vist for at imødegå færøske og grønlandske særinteresser, diskrimineres der over for den øvrige danske befolkning, samtidig med at der yderligere synes at skulle ske en forskelsbehandling med hensyn til indholdet af den hjemmestyreordning, der nu diskuteres og tænkes indført i Grønland i 1979, og så den færøske hjemmestyreordning. Jeg tænker her specielt på disse befolkningers krav om ejendomsret til undergrunden. Jeg har ikke hørt statsministeren lige så kategorisk afvise Færøernes krav om retten til undergrunden under en hjemmestyreordning, som han gjorde vedrørende den grønlandske befolknings ret til den grønlandske undergrund. Jeg vil dog gøre ganske klart, at jeg deler statsministerens opfattelse, at en særret til naturrigdomme inden for riget ikke kan tildeles nogen enkeltperson eller særskilt befolkningsgruppe, og det mener jeg heller ikke kan ske, når det drejer sig om havets levende ressourcer.

Gunner Baunsgaard (RV):

Som det allerede er nævnt af ministeren og af ordførerne, er dette jo et lovforslag, som er en konsekvens af lovforslaget om den udvidede fiskerigrænse. Det fremgår af ministerens fremsættelse, at kyststaterne har pligt til under en række betingelser at lade andre landes fiskere fiske i 200 sømils zonen. Fiskebestanden skal bevares, men i tilfælde, hvor kyststaten ikke kan udnytte fiskeressourcerne, skal der være mulighed for andre landes fiskere, også fiskere fra Syddanmark. Grønlandske fiskere skal sikres de nødvendige kvoter. Derfor skal der indgås forskellige internationale aftaler. At lovændringen ikke skader eller skaber modstrid mellem den grønlandske fiskerilov og forpligtelserne over for EF-bestemmelserne, må være en selvfølge.